

[Arne Bjerregaard.]

pukler, som vi hele tiden har set på vores byggeri. Vi har siden anden verdenskrig næsten ikke haft tre sammenhængende år, hvor vi har kunnet sige, at vi har haft en rolig byggerytme, men hele tiden har vi fået disse pukler, som bevirker, at nogle bliver uheldigt stillet på boligmarkedets område.

Med hensyn til regeringens udspil er vi da glade for, at regeringen straks fremlægger lovforslagene her på den første dag. Jeg finder det bare lidt forunderligt, at boligministeren straks begynder med at fremsætte forslag, som er i modstrid med boligforliget. Efter den omgang, jeg fik, da jeg i forrige samling sagde noget pænt om centrum-demokraternes forslag, nemlig at det var da i alt fald værd for de seks partier at overveje at kigge på det, kommer der nu et forslag fra selve regeringen, som er i modstrid med selve boligforliget. Vi vil i alt fald fra kristeligt folkepartis side sige, at dette forslag om statsstøtten til boligbyggeriet, de 30.000 kr., som der er snakket om, må til behandling samtidig med disse fire forslag. Det kan man ikke tage som et særskilt lovforslag, det må vi have med ind her, hvis vi overhovedet skal drøfte det, og hvis de seks partier ikke kan blive enige om dette, så må det i alt fald falde bort, ellers er boligforliget sprængt, set fra vores side.

Endvidere er jeg ked af, at hr. Knud Damgaard vil røre ved de 8 pct. fra Landsbyggefonden, som vi nøjsommeligt er kommet frem til, endvidere af, at pumpe yderligere penge ud til isolering ud over det, der er sat i rammerne.

Hr. Knud Damgaard spurgte mig i fjor: ønsker kristeligt folkeparti at løbe fra forliget, ja eller nej? Så kunne jeg tænke mig at spørge efter de ekstra ting, som er lagt på her: ønsker socialdemokratiet at løbe fra boligforliget i dag?

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal hovedsagelig i denne omgang beskæftige mig med forslaget til lov om boligbyggeri.

Jeg har bemærket, at boligministeren i sin tale sagde, at støtten til byggeriet for de uddannelsessøgende og støtten til de sociale institutioner ikke var omfattet af boligforliget, og at det var spørgsmål, der kunne tages op til en nærmere forhandling. Det synes

jeg er positivt, og det kunne tyde på, at man kunne få en fornuftig lovgivning på disse to områder.

Nu er det jo anden gang, vi behandler boligforligets lovforslag. De er absolut ikke blevet bedre af at være gemt væk et stykke tid, og det er de i særdeleshed ikke på baggrund af den udvikling, der er sket, siden forliget blev indgået i juni måned sidste år. Det er i den forløbne tid blevet yderligere klarlagt, at vi her står over for en lovgivning, der ikke kan løse boligproblemerne. I hele 1974 blev der igangsat 26.000 boliger. Det er en halvering i forhold til 1973, hvor antallet var 50.000 boliger. Det har bl. a. medført, at der nu er over 40.000 ledige bygningsarbejdere, og det er på denne dystre baggrund, de fremsatte lovforslag skal vurderes.

Boligforligets målsætning på 40.000 boliger årligt svæver i virkeligheden frit i luften og kan ikke opfyldes af denne lovgivning. Det er for mig uforståeligt, at socialdemokratiet så klamrer sig til dette boligforlig, når forudsætningerne for at bygge de 40.000 boliger ikke længere kan opfyldes. Socialdemokratiet, der dog har haft traditioner for en social boligpolitik, går jo med denne lovgivning ind for at nedskære det almenyttige byggeri, samtidig med at lejerne pålægges en asocial boligskat.

Hvad angår forslaget til lov om boligbyggeri, så kunne jeg nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde, da vi behandlede lovforslaget her første gang. Der er imidlertid grund til netop nu at hæfte sig ved hele den finansieringsform, der foreslås for det almenyttige byggeri. For det første er der det, jeg vil kalde hykleriske indslag, der ligger i, at staten skal yde 10 pct. til finansieringen, men samtidig pålægger man byggeriet 15 pct. i moms, altså en fortjeneste til staten på 5 pct. Dernæst er der de 5 pct., som kommunerne skal yde til finansieringen. Det er jo ikke noget, de skal, det er noget, de selv kan afgøre. Det giver en skæv byrdefordeling i kommunerne, alt efter om det er udbyggede kommuner eller det er udviklingskommuner med et stort behov for boligbyggeriet.

Så kommer vi til de famøse 8 pct. af finansieringen, som skal ydes af Landsbyggefonden, 90 mill. kr. det første år og derefter 130 mill. kr. de følgende 3 år. Men disse